

El model anglès i la seva relació amb els consells de les arts. La tradició de la Cornerhouse

Dave Moutrey, director de la Cornerhouse, Manchester

Daniel Giralt-Miracle: Bona tarda a tots. Benvinguts a la segona part d'aquesta jornada d'avui. Agraïxo la fidelitat de tots els que esteu presents aquí a una hora tan difícil com aquesta, però la conferència s'ho mereix i el convidat que tenim també, és en Dave Moutrey.

Molts de vosaltres coneixeu el nostre convidat, però expliquem una mica el seu currículum com fem amb tots. Dave ha estat director i gran animador de la Cornerhouse de Manchester des del 1998. La Cornerhouse és un centre internacional de cinema i art contemporani, on el públic, els artistes, els cineastes es reuneixen per debatre experiències i pràctiques culturals. Totes les idees es mouen al voltant d'un programa que és estimular, entretenir, informar i tenir una participació activa a la ciutat.

Durant el 2008-2009, la Cornerhouse ha presentat un ampli programa d'arts visuals i de cinema, espais públics, tota mena d'activitats i gran èmfasi en programes educacionals. Ell personalment va ser promotor i iniciador del consorci de promoció de les arts, el consorci de màrqueting de les arts. També ha treballat a Austràlia els anys 90, ha treballat a conferències internacionals sobre turisme cultural a Praga, Graz i Amsterdam, i ha donat conferències a diferents simposis com el nostre, relacionats amb l'art, la cultura i la seva difusió. És membre de moltes associacions de promoció de les arts, president del fòrum fiduciari del desenvolupament del Millenium Urbis a Manchester, promotor d'una companyia de teatre, vinculat al desenvolupament de barris concrets com el del sud de Manchester, vinculat a l'associació de cinema independent d'expositors del nord-est de Manchester, i sobretot conegut arreu del món per la seva capacitat de promoure i encarrilar nous projectes. És per aquest motiu que l'hem volgut convidar. Li donem les gràcies perquè novament estigui a Barcelona, i li agraïm que ens parli d'aquest tema que per a nosaltres és encara un tema de rodatge, que és la relació amb els Arts Councils. Moltes gràcies per la seva presència.

Dave Moutrey: Gràcies per aquesta fantàstica presentació. Realment hauria de posar al dia el meu perfil a Google perquè moltes d'aquestes coses ja han caducat. És un plaer i un honor per a mi haver estat convidat a parlar del nostre treball a Barcelona, que és una ciutat que he visitat moltes vegades per plaer i sempre he admirat el seu compromís amb el conjunt de les arts, escèniques, visuals, etc. Bé, la Cornerhouse.

[El ponent comença la sessió de PowerPoint]

La Cornerhouse està situada al centre de Manchester. Ens dediquem a les arts visuals i el cinema. L'educació és també una part molt important del nostre mandat. La Cornerhouse ha actuat sempre com un portal d'idees. Portem artistes i idees a Manchester, i donem suport al flux d'artistes i idees cap a altres ciutats i altres mons. Volem continuar fent aquest paper, sobretot ara que hem redefinit la nostra posició localment, regionalment i nacionalment.

Us parlaré del context en el qual treballem –molt ràpidament–, la història dels últims vint anys, i també els nostres plans per el futur.

[El ponent mostra una nova imatge]

Com Barcelona, Manchester és la capital d'un gran equip de futbol. Però pels que no saben el que és el Greater Manchester, us diré que està situat al nord-oest d'Anglaterra, a dues hores i vint minuts de Londres en tren. És una conurbació de tres milions d'habitants formada per dues ciutats, Manchester i Salford, i vuit districtes municipals. L'any 1996, el centre de Manchester va ser destruït per un atac de bomba terrorista –per sort no hi varen haver gaires ferits greus– i gran part del centre de la ciutat ha estat reconstruït.

Al Greater Manchester hi ha quatre universitats, dues escoles empresarials, una escola d'art i un conservatori de música. La Cornerhouse està situada al centre de Manchester al costat d'una de les més grans estacions de tren, i a un radi d'un quilòmetre i mig de les universitats, escola empresarial, escola d'art i conservatori.

A Manchester es troba també un gran centre de producció de la BBC, que serà encara més gran quan la Media City es traslladi a Salford i gran part dels equipaments de producció de la BBC a Londres es traslladin també a Salford l'any 2011.

La ciutat està molt ben comunicada nacionalment i internacionalment. Es diu que dues terceres parts de la població del Regne Unit viuen a dues hores de cotxe de Manchester.

[El ponent mostra una nova imatge]

Aquest és el nostre edifici principal. La Cornerhouse va ser establerta l'any 1985 per les personalitats polítiques i culturals més importants de la ciutat. Els preocupava que la infraestructura cultural de la ciutat no tingués un centre per presentar art contemporani i pel·lícules en llengua estrangera.

Originalment, en aquest edifici hi havia uns grans magatzems de mobles, i es va seleccionar per la seva proximitat a les universitats i al centre de la ciutat. El cost de convertir els magatzems de mobles en un centre d'art va ser finançat per les dues ciutats i els vuit districtes del Greater Manchester, i per l'Arts Council nacional. Molts d'aquests diners venien dels consells regionals que la Margaret Thatcher havia liquidat perquè els tenia mania.

L'organització va ser constituïda com una ONG educativa i una empresa autònoma, que és l'estructura normal de totes les institucions artístiques al Regne Unit.

[El ponent mostra una nova imatge]

Històricament, les línies de programació han estat l'art visual contemporani, el cinema especialitzat, les publicacions, l'educació, i darrerament la tecnologia digital. També creiem que l'espai de socialització, que ens va arribar gairebé de retruc, té una importància fonamental per als artistes i el públic. És un espai on es pot treballar, fer negocis, pensar, relaxar-se, i totes les coses que un desitja fer en un ambient artístic.

[El ponent mostra una nova imatge]

Per presentar la nostra línia d'arts visuals tenim tres galeries. Si recordeu la imatge que us he ensenyat de l'edifici principal, sabreu que és un edifici triangular. Per tant les galeries no són ideals, són espais força difícils.

L'any passat, les nostres exposicions varen tenir 40.000 visitants, que és una xifra bastant baixa perquè normalment és de 55.000. Però l'any passat va ser un any molt difícil a causa de la crisi econòmica. Les institucions que ens financen tenien menys diners que abans, i per tant vàrem haver de cancel·lar una exposició, la qual cosa va tenir un impacte molt directe en el nombre de visitants.

De vegades tenim una exposició diferent a cada galeria, i d'altres en tenim una sola a les tres galeries. L'any passat totes les exposicions van ocupar les tres galeries, per tant vàrem fer cinc exposicions en total. Normalment en fem sis, com ja he dit.

També presentem un programa d'exposicions més petites al bar-cafeteria d'artistes emergents de les escoles d'art regionals. Tenim molt d'interès a treballar estretament amb les escoles d'art i oferir oportunitats als nous talents.

[El ponent mostra una nova imatge]

La nostra programació consisteix a presentar artistes emergents i a mitjans de carrera amb algunes mostres contextuals d'artistes més establerts. El 60% de les exposicions estan comissariades per nosaltres mateixos, però també treballem en col·laboració amb altres galeries del país i d'arreu del món. De vegades presentem obres *site-specific* com ara el projecte *Blast Theory*. També hem presentat dues vegades el pavelló de Manchester a la Biennal de Venècia –vàrem ser la primera ciutat amb prou arrogància com per presentar un pavelló a Venècia.

El nostre projecte actual, que es va fer ahir, és una processó organitzada per en Jeremy Deller per al Manchester International Festival –després us ensenyaré un videoclip–. La imatge que veieu és de *State Legacy*, un projecte en col·laboració amb el Research Institute de la Manchester Metropolitan University i amb la Xina.

[El ponent mostra una nova imatge]

La nostra programació explora la relació dels artistes amb els canvis socials i polítics. Aquesta és una imatge de *Broadcast Yourself*, un projecte en col·laboració amb la Universitat de Sunderland, al nord-est d'Anglaterra, que investiga com els artistes subverteixen els mitjans de comunicació.

[El ponent mostra una nova imatge]

Durant els últims vint anys hem treballat amb artistes molt importants, alguns al començament de la seva carrera, i alguns que potser després no han acabat tenint gaire impacte. Aquesta és una llista d'alguns dels més de 1.700 artistes amb els quals hem treballat. Alguns han estat presentats a exposicions col·lectives, d'altres a exposicions individuals.

Crec que la raó per la qual som aquí és perquè l'any 1994 vàrem treballar amb la Pilar Parcerisas en una exposició d'art contemporani català per al nostre festival Ona Catalana, que es va fer l'any 1996.

Alguns d'aquests artistes han rebut comissions. Comissionar obra nova és molt important per a nosaltres: dóna suport a la carrera artística d'un artista, li dóna per menjar, i ofereix una cosa única al públic.

[El ponent mostra una nova imatge]

Ara passarem a la programació de cinema, que presentem a tres sales diferents. L'edifici que veieu aquí és el cinema més gran que tenim. Està situat a l'altre costat del carrer, i era originalment uns estables per als cavalls de l'estació. Primer va ser uns estables, després un cinema de llanterna màgica, els anys 60 va ser un cinema porno, i després va quedar buit. Quan es va tornar a obrir com a la Cornerhouse, els consellers de districte creien que encara era un cinema porno perquè s'hi passaven pel·lícules franceses.

La renovació va anar a càrrec de David Chipperfield Associates, i va ser finançada per l'Arts Council amb diners de la loteria nacional. Les altres dues sales estan a l'edifici principal i tenen una capacitat de 155 i 55 persones respectivament. Totes les sales estan equipades amb 35mm, 16mm, i tota la gama de sistemes de vídeo i digital. Podem passar tot tipus de projecció,

des de còpies d'arxiu fins a l'última tecnologia digital. L'única excepció és 70mm, però no hi ha gaires pel·lícules fetes en 70mm.

Els nostres projeccionistes estan entrenats per manipular les còpies d'arxiu més delicades. Som un dels pocs llocs fora de Londres que pot mostrar aquest tipus de treball, tan important dins una programació contextual.

Tenim facilitats per a cadires de rodes, una pantalla Dolby amb descripció d'àudio i subtítols per a sords.

El nostre nombre de visitants és d'una mitja anual de 122.000, de vegades arriben als 140.000, per 3.724 passis de pel·lícula. Podem dir, doncs, que som el cinema independent més important d'Anglaterra fora de Londres. I dic Anglaterra, perquè aquí hi ha companys d'Escòcia, i a Escòcia la gent va molt més al cine.

Abans he dit cinema especialitzat. Aquest és el terme que utilitza l'UK Film Council per descriure el que normalment s'anomena cinema d'art i d'assaig, o cinema en versió original, no el cinema de masses.

[El ponent mostra una nova imatge]

A la Cornerhouse, el 50% de les projeccions són europees, i un 50% en llengües no angleses. Això ens permet ser membres de l'Europa Cinemas Network –volia mirar si hi ha altres cinemes a Barcelona que també ho siguin, però me n'he oblidat–. Aquest tipus de cinema és molt important des del punt de vista d'informació i crític, i és el que ens diferencia d'altres cinemes a Manchester.

També som membres de l'UK Digital Screen Network. L'UK Film Council va invertir divuit milions de lliures esterlines a equipar cinemes arreu del país amb els últims sistemes de cinema digital. Nosaltres en tenim dos, la qual cosa vol dir que podem projectar cinema digital, però també films i vídeos d'artistes en les millors condicions possibles.

[El ponent mostra una nova imatge]

A més de la programació normal de cinema, també hem creat dos festivals de cine. *Exposures* és una plataforma per a talents emergents de les escoles de cinema, escoles d'art i universitats, i gràcies a això tenim molt bons lligams amb la indústria cinematogràfica. Aquest festival inclou cinema de narrativa, tecnologia web, cinema no lineal. És molt important per a nosaltres per mantenir el contacte amb les universitats i descobrir nous talents.

Viva és el nostre festival de cine espanyol i llatinoamericà. Tenim una molt llarga tradició de mostrar cinema català i hem treballat molt amb l'ICC. El festival es fa cada mes de març durant deu dies, i tenim una mitjana de 15.000 espectadors per vint-i-cinc pel·lícules, una selecció de les quals viatja a altres cinemes del Regne Unit i d'Irlanda. O sigui que és un dels festivals de cine més populars del país, i no us ho dic per quedar bé, sinó perquè realment el cinema espanyol és molt bo en aquests moments.

Aquest dos festivals són molt importants per a nosaltres perquè ens ajuden a desenvolupar la cinematografia a la regió, mitjançant la importació de noves idees i cineastes que interactuen amb la nostra indústria cinematogràfica i ajuden a crear nous públics. Prova d'això és que tenim el públic més nombrós per a pel·lícules espanyoles i llatinoamericanes fora de Londres, i ja estem desitjant que arribi el nou Almodóvar el mes d'agost perquè hi guanyarem molts diners.

[El ponent mostra una nova imatge]

Una part fonamental de la nostra missió és el que anomenem *Engagement Activity* (activitats de participació). Bàsicament, volem obrir el nostre treball al públic, i hem comprovat que una gran part del nostre públic està ansiosa per tenir més coneixements sobre els artistes i la seva obra. Per tant, a més de les tres galeries i els tres cinemes, tenim també dos espais educatius, i n'estem construint un tercer.

En total, presentem tres-cents esdeveniments educatius anuals, que atreuen uns 10.000 participants.

[El ponent mostra una nova imatge]

Tenim una estratègia molt definida per al nostre treball participatiu. Treballem amb adults que volen aprendre per plaer. Tenim una àmplia varietat de cursos sobre art i cinema

contemporanis que van des d'una comprensió del situacionalisme fins a una introducció a l'art conceptual, o la *Nouvelle Vague* francesa, o el cinema independent americà. Aquests cursos estan sempre plens i no podem cobrir la demanda, raó per la qual estem construint un nou espai.

[El ponent mostra una nova imatge]

El nostre treball amb gent jove va dels 14 als 19 anys. No podem treballar amb nens per motius de capacitat i estratègia. El nostre edifici està situat en un lloc de molt de trànsit i els autocars no poden parar perquè baixin els grups escolars. Hi ha moltes escales i tenim pocs lavabos. Però sobretot, la programació és massa difícil. Per tant, hem decidit concentrar-nos en l'edat de 14 a 19 anys i fer un treball excel·lent amb aquest grup, o almenys intentem que sigui excel·lent. Hi ha molts museus a Manchester que poden treballar amb nens millor que nosaltres.

El nostre currículum inclou art, disseny, cinema i mitjans de comunicació, tecnologia digital i cinema en versió original. Tenim cursos de dia per a les escoles: per exemple, treballem tot un dia sobre un film xinès, o fem un taller sobre un artista establert, seguit per un artista digital.

També fem visites comentades, que són molt importants per al currículum escolar del grup de 16 a 18 anys. També oferim llocs de pràctica per a estudiants i becaris. Molts dels instituts de secundària al Regne Unit volen que els seus alumnes facin pràctiques de treball i nosaltres els acollim. Durant els últims tres o quatre anys, hem creat uns cursos d'entrenament professional per a mestres. Això ens ha ajudat a aconseguir subvencions d'Apple Computers per convertir-nos en un centre d'instrucció regional. Entrenem els mestres en la manera d'ensenyar la tecnologia digital a la seva classe.

[El ponent mostra una nova imatge]

La part informal de la nostra feina amb els joves es diu *LiveWire*. És un programa autodirigit. Fa cosa de cinc anys vàrem decidir que, fora de l'horari escolar, deixaríem que els joves mateixos decidissin el que volen fer. Nosaltres els proporcionem els recursos i el mètode. L'any passat, els joves de *LiveWire* varen organitzar i presentar 150 esdeveniments, que inclouen teoria

crítica, cinema, projectes de web i de ràdio. El projecte *Broadcast Yourself* va formar part d'una de les nostres exposicions.

Molts dels films fets per *LiveWire* han anat a festivals i han guanyat alguns premis. L'any passat, vàrem organitzar un camp de cinema al Lake District, al nord-oest d'Anglaterra: un grup de joves hi varen anar amb un equip de rodatge i varen fer dos curts conjuntament amb un grup de joves refugiats polítics de Manchester. Va ser un projecte fantàstic.

[El ponent mostra una nova imatge]

La nostra empremta digital és cada cop més important. L'any passat vàrem tenir 500.000 visitants al nostre web. Estem augmentant el contingut per descarregar en línia: guies d'estudi, paquets d'ensenyament, vídeos, podcasts. La *long tail* (llarga cua) és també molt important. Estem posant al web paquets d'ensenyament que vàrem escriure fa onze anys i la gent els descarrega ara. Fa dos anys vàrem posar un paquet d'ensenyament sobre un film canadenc molt petit i ja ha tingut 25.000 descàrregues arreu del món.

Molts dels vídeos fets per *LiveWire* es troben al seu web, que dissenyen i mantenen ells mateixos.

[El ponent mostra una nova imatge]

Els mitjans de comunicació social també són cada cop més importants per al diàleg entre la Cornerhouse, el públic i els artistes. A la Viquipèdia es pot trobar una història detallada de la Cornerhouse, en la qual cap dels nostres empleats hi ha participat. Ha estat creada al cent per cent pels nostres visitants i és cent per cent certa. Els mitjans de comunicació social existeixen i seguiran existint tant si ens agrada com si no. Per tant, és millor prendre-hi una postura positiva, perquè aquests mitjans continuaran avançant com a eina de diàleg.

A més de les eines en línia, també hem aconseguit subvencions nacionals, regionals i metropolitanas per invertir en tecnologia digital per presentació i producció. Ja he dit que formem part de l'UK Film Council Digital Screen Network, que ens ha proporcionat dos sistemes de cinema digital, que valen 100.000 euros cadascun. Nosaltres mai no ens hauríem pogut pagar això.

El nostre centre d'instrucció regional té dotze *workstations*. Apple ens proporciona tot el software i hardware i ens paga els cursos. Darrerament hem instal·lat una connexió de fibra òptica de 100 megabytes i dues sales de muntatge, i han estat pagades per el NorthernNet Media Access Bureau, que és una organització que connecta centres del nord d'Anglaterra perquè puguin col·laborar entre ells quan la BBC es traslladi al nord del país.

També tenim Wifi gratuït, la qual cosa és molt important per a les empreses locals. Però tornant al tema dels 100 megabytes, hauria d'estar-ne avergonyit que només ens hem instal·lat això ara, quan a la resta d'Europa i de l'Extrem Orient ja fa temps que és estàndard, però em temo que som una mica lents.

[El ponent mostra una nova imatge]

El nostre servei de publicacions dóna suport als artistes i galeries per distribuir llibres d'artista a escala mundial. Només publiquem els nostres propis llibres, els dels altres només els distribuïm. El nostre servei de distribució va vendre uns 35.000 llibres l'any passat. A més de la venda al detall i en línia, també venem a moltes biblioteques acadèmiques i institucionals. De fet, els nostres clients més grans són la Tate Britain i la Tate Modern.

Aquest servei està subvencionat per l'Arts Council England, perquè no és rentable. Molts artistes que només publiquen un llibre no trobarien mai distribuïdor, i per això l'Arts Council ens ajuda.

[El ponent mostra una nova imatge]

El nostre públic aprecia molt la dimensió social. El nostre bar-cafeteria és un espai de socialització i de negocis. Obrim set dies a la setmana de 9 del matí a 12 de la nit, i de vegades fins a les 2 de la matinada. Tenim llicència de vint-i-quatre hores, però encara no som tan continentals a Manchester.

El nostre bar-cafeteria ofereix solucions confortables en un ambient relaxat. Bon menjar i bon cafè, el millor cafè de Manchester al meu parer. No volem ser *cool* ni bohemis ni res de tot això. Bon menjar i bon cafè, això és el que ens funciona. El nostre bar-cafeteria factura un milió de

lliures esterlines anuals. He de dir que el subcontractem a un bon operador comercial, perquè nosaltres sabem portar una galeria però no un bar. Es necessita gent que en sàpiga, de fer això.

[El ponent mostra una nova imatge]

Així doncs, la Cornerhouse en general és una gran empresa al centre de Manchester. Tenim una facturació de 2,5 milions de lliures, sense contar el bar-cafeteria. Contractem cent persones, sense comptar el personal del càtering. Però no ens podem pagar grans salaris ni tenim grans pressupostos per a les exposicions.

[El ponent mostra una nova imatge]

M'heu demanat que parli de finançament i de la nostra relació amb els consells de les arts, per tant perdoneu si tot això és una mica avorrit. El nostre principal finançador és l'Arts Council England, però també rebem diners del North West Vision and Media i de l'Association of Greater Manchester Authorities. A més, el Manchester City Council ens proporciona l'edifici gratis, l'edifici principal; pel cinema tenim un traspàs de l'estació de tren. Guanyem unes 500.000 lliures de les entrades de cinema, unes 400.000 de les publicacions, i un mínim de 100.000 de l'operació de càtering, o més, ja que és un percentatge proporcional. La resta ens ve dels espònsors i de patronats i fons fiduciaris. I són aquests els que l'any passat ens van crear un munt de problemes econòmics. Les agències estatals no tenien problemes, però els patronats i fons fiduciaris no volien donar cap subvenció fins a saber com anirien les seves inversions. Per sort la cosa ha millorat.

[El ponent mostra una nova imatge]

Un estudi d'impacte recent ha demostrat que la Cornerhouse és un valor econòmic i cultural positiu per a la ciutat.

Fins aquí, un volt ràpid pels nostres orígens. Ara parlaré breument del nostre futur.

[El ponent mostra una nova imatge]

Estem desenvolupant una política artística nova de l'*open source* (codi obert). Ens interessa molt l'impacte que aquest sistema pot tenir a la pràctica curatorial i administrativa. L'ascens de l'Internet i els mitjans de comunicació social ens ajuden a dialogar amb els artistes i el públic. El nostre edifici ens imposa unes restriccions físiques sobre el que podem fer, per tant és necessari treballar fora de l'edifici.

[El ponent mostra una nova imatge]

Hem estat treballant amb en Charles Leadbeater, que és un teòric de l'*open source* que fa poc va escriure un assaig per a nosaltres que està penjat al nostre web. Volem produir més assajos d'altres teòrics d'aquest tema en el futur.

Treballar dins el sistema *open source* vol dir obrir-se a les idees del públic, dels artistes, del personal, de qui sigui. La Cornerhouse comparteix aquestes idees que ens arriben de fora i de vegades les implementa dins el programa d'activitats.

Imagineu un *continuum* en el qual en un extrem hi ha la línia curatorial pura i dura, el que diu el curador va a missa, i a l'altre hi ha la pura anarquia. On ens situem nosaltres dins aquesta línia, sense abandonar els valors intrínsecs que el nostre públic ens demana? Nosaltres ens considerem una agència de recerca de la part del nostre públic. Però a on? Com?

[El ponent mostra una nova imatge]

A més de presentar obres, volem desenvolupar més programes de recerca amb els artistes i el públic, i connectar amb el treball d'economia del coneixement de les universitats.

També volem estar més connectats amb el públic a través d'Internet i a la vida real, i donar-los més oportunitats d'influenciar directament en la nostra programació. Estem molt compromesos amb el treball de participació.

[El ponent mostra una nova imatge]

També volem que el nostre treball sigui més interdisciplinari, i és amb aquesta finalitat que hem amalgamat el departament d'arts visuals i el departament de cinema. Totes les exposicions seran interdisciplinàries.

També volem fer un projecte anual a gran escala a l'espai públic, utilitzant la ciutat i interactuant amb ella. Això seran comissions que després viatjaran.

[El ponent mostra una nova imatge]

Les disciplines que encara ens interessien són les arts visuals i el cinema especialitzat. Però volem fer més esdeveniments en directe, projectes digitals, música i *sound art*.

[El ponent mostra una nova imatge]

La nostra programació es troba actualment en transició. Ara us explicaré molt breument algunes de les activitats que hem fet enguany seguint aquesta nova política operacional i artística.

Aquesta és una imatge de *State Legacy*, que va ser una gran col·laboració amb MIRIAD, l'institut de recerca de la Manchester Metropolitan University, i OCAT, un centre d'art a Shenzhen, a la Xina. Va ser un gran projecte i es van publicar moltes ponències.

Fa uns anys, la idea de col·laborar amb una universitat hagués semblat impossible.

[El ponent mostra una nova imatge]

Això és una imatge de vídeo d'un esdeveniment que es va fer ahir, en col·laboració amb el Manchester International Festival, que ja va per la segona edició. És una processó creada per en Jeremy Deller, que ja deu conèixer de la Manifesta de San Sebastià, i també perquè va guanyar el Turner Prize. Per a nosaltres hauria estat prohibit treballar amb ell sense la col·laboració del festival. Aquests cotxes fúnebres porten corones de morts per commemorar la pèrdua d'algunes de les discoteques més famoses de Manchester, que eren tot un mite.

[El ponent mostra una nova imatge]

Aquest projecte requeria molta gent, però és clarament un projecte d'artista.

A l'octubre presentarem un projecte d'Artur Zmijewski, que va ser el representant de Polònia a la Biennal de Venècia de fa uns anys. És un projecte en col·laboració amb la Salford Restoration Office, on treballen alguns dels curadors més emergents de la ciutat, i l'Afoundation de Liverpool. Fa només divuit anys, la idea d'una col·laboració entre Manchester i Liverpool hagués estat impensable.

[El ponent mostra una nova imatge]

New Contemporaries és un *survey* anual de les escoles d'art del Regne Unit. Fa molt de temps que fem aquest projecte.

[El ponent mostra una nova imatge]

Veig que em queda poc de temps, per tant aniré ràpid. Una nova línia de la nostra programació és la sèrie *Limited Editions*. Són exposicions experimentals que duren dues setmanes i donen als artistes l'oportunitat de fer una cosa nova a les sales d'exposicions principals.

L'*Art of With* és un debat que va començar amb la ponència d'en Charles Leadbeater sobre la manera com l'*open source* pot impregnar la nostra pràctica curatorial. *AND* vol dir *Abandoned Normal Devices*, i és un festival de cinema digital que hem creat conjuntament amb el FACT de Liverpool i la Folly Gallery de Lancaster, i que es farà per tot el nord d'Anglaterra. La primera edició es farà aquest mes de setembre a Liverpool.

Volem fer un altre gran projecte comissionat com el d'en Jeremy Deller. Estem desenvolupant un programa d'innovació amb les universitats, que serà en part subvencionat pels consells de recerca del Regne Unit. I també volem reestructurar els festivals *Exposure* i *Viva*.

[El ponent mostra una nova imatge]

Crec que també esteu interessats en la nostra relació amb l'Arts Council. El finançament estatal de les arts al Regne Unit està regit per l'Arts Council England, el Scottish Arts Council, el Welsh Arts Council i l'Arts Council of Northern Ireland.

Nosaltres depenem de l'Arts Council England a través de la seva oficina regional a Manchester. Tenim molt bona relació amb ells. Són els nostres principals finançadors i durant els últims cinc anys ens han augmentat la subvenció per sobre de la inflació. També han invertit 2,5 milions de lliures en l'edifici i l'equipament a través de la loteria nacional. Tenim uns acords de tres anys amb ells i això ens permet planificar de manera més efectiva. No ha estat sempre així, però avui en dia crec que és fonamental tenir acords tancats de tres anys.

Tenen molt clar el que esperen de nosaltres, i és que complim les seves prioritats, algunes de les quals les teniu apuntades aquí [el ponent assenyala la imatge]. Pel que fa a la resta, no són prescriptius amb el que fem. La nostra feina és avaluada cada any per un procés d'avaluació per part dels nostres iguals (*peer evaluation process*), i podem seleccionar els que ho faran. Això ens serveix per tenir un control de la qualitat del nostre propi treball. Ells ens donen suport en la nostra relació amb altres finançadors i ens demanen que nosaltres els ajudem també a ells de manera estratègica. Per exemple, fa poc vaig fer d'assessor d'un nou esquema de l'Arts Council per desenvolupar la infraestructura de les arts digitals, i no solament vaig fer això, sinó que a més varen pagar uns honoraris a la Cornerhouse.

[El ponent mostra una nova imatge]

Hauria de parlar també una mica dels nostres altres patrocinadors. North West Vision and Media és l'agència regional per al finançament de les indústries cinematogràfica i de televisió del nord-oest d'Anglaterra. Ens donen molt de suport però tenen pocs fons, i hauran de reduir les subvencions dels propers cinc anys a causa de les retallades de pressupostos estatals. La raó principal per la qual subvencionen la nostra feina és per donar suport als projectes educatius de cinema.

[El ponent mostra una nova imatge]

Altres patrocinadors. L'Association of Greater Manchester Authorities (AGMA): tenim acords d'un any amb ells per a la nostra programació amb gent jove. Ens donen molt de suport i són

fonamentals a l'hora d'establir relacions amb els polítics locals. Fa vint-i-cinc anys que treballa les arts a Manchester i conec molts polítics locals. Això ens ha servit molt per tirar endavant el projecte d'en Jeremy Deller, que era molt controvertit, ja que teníem fumadors a la processó, i ni us explico els problemes que hem arribat a tenir perquè la gent fumava.

[El ponent mostra una nova imatge]

Més patrocinadors. El Manchester City Council ens proporciona l'edifici gratis. Han invertit 500.000 lliures en la nova extensió de l'edifici, i estan a punt de subvencionar-nos una nova línia de treball relacionada amb la *Creative Economy*.

[El ponent mostra una nova imatge]

Prospectes de nous finançaments. L'UK Film Council –i això us pot interessar– està mirant de subvencionar el que s'anomena *Cross Artform Venues Network* (*network* de centres d'art interdisciplinari). La Cornerhouse forma part d'un *network* informal de centres similars arreu del país. Aquests són: el Watershed a Bristol, el Tyneside Cinema a Newcastle, el Showroom a Sheffield, FACT a Liverpool, la Filmhouse a Edimburgh i el Glasgow Film Theatre a Glasgow.

Tots els centres d'aquest *network* estaran connectats per una banda ampla molt veloç, de 100 megabytes, i podrem compartir continguts a través del *network*. Per exemple, si aconseguim que vingui en Pedro Almodóvar a parlar a Manchester ho podrem transmetre per tot el *network*.

Una altra cosa molt important: si treballem amb artistes de digital i descobrim algú que té molt de talent, podem establir un programa conjuntament amb una altra zona. Per exemple, a Bristol hi ha un centre d'animació digital, per tant si descobrim un animador jove a Manchester el podem connectar amb el Watershed de Bristol i ajudar a crear nous talents.

També hi ha la Technology Strategy Board. Es va fer un informe fa poc anomenat *Digital Britain*, que analitza el desenvolupament de la infraestructura digital al Regne Unit. Aquest informe va sortir de la necessitat de desenvolupar els continguts, i estem treballant amb els nostres col·legues a altres ciutats per crear una Technology Strategy Board que subvencioni una sèrie de comissions per a aquest *network* de banda ampla veloç.

I finalment, l'Arts and Humanities Research Council. Les nostres col·laboracions amb les universitats ens permeten demanar diners de recerca dels fons de recerca estatals, i amb aquesta finalitat estem desenvolupant una sèrie de projectes. Un d'ells és el *Viva Spanish Film Festival*. Dins l'esquema anomenat *Knowledge Transfer* (transmissió de coneixement), encarregarem a especialistes en cinema espanyol que disseminin part del seu treball. Tenim planificat un projecte de tecnologia digital, i un projecte de pràctica curatorial amb el departament de comissariat de la Universitat de Manchester.

[El ponent mostra una nova imatge]

Fins aquí la meua introducció a la Cornerhouse. Espero que encara estiguen desperts i no hagi estat gaire avorrit. Us agraeixo l'atenció, i estaré encantat de contestar les vostres preguntes si us pot ser útil. Gràcies.

D.G.M.: Algú vol fer alguna pregunta?

Pregunta: Moltes gràcies per la presentació. Ha parlat de programes de residència i de treballs, projectes comissionats per artistes. Pot ser més explícit i donar més detalls sobre aquests programes?

D.M.: Tenim dos sistemes de fer-ho. A vegades obrim una convocatòria per a artistes. Al Regne Unit, la BBC té instal·lades diverses pantalles de projecció gegants als centres de la ciutat, i vam arribar a un acord amb ells per tal d'emprar-les per presentar alguns encàrrecs fets expressament per a aquest mitjà, i així es podrien fer servir per quelcom més interessant que veure només com un altre britànic perd un partit de tennis.

Vam aconseguir finançament de l'Arts Council i vam presentar una convocatòria nacional de la qual van sortir sis encàrrecs d'obres interactives per a les pantalles. Aquesta és una opció.

L'altra són les converses que tenim en marxa amb artistes. Si n'hi ha algun que està treballant en quelcom que ens interessa, o artistes que, cada cop més, ens suggereix el nostre públic, doncs parlem amb ells i mirem de fer-los encàrrecs si veiem que poden encaixar en el nostre espai o en el context del nostre programa.

Hi ha encàrrecs més petits i d'altres més grans. Per exemple, el City Council de Manchester està mirant d'ajudar-nos a crear una partida d'unes 100.000 lliures per a un projecte com el d'en

Jeremy Deller. Però també encarreguem projectes de només unes 1.000 lliures, depèn de la naturalesa del treball.

Pregunta: I les residències?

D.M.: Normalment estan vinculades a les exposicions que fem. Per exemple, l'any passat vam fer una exposició amb artistes de Kazakhstan, es va dir Central Asian Project. Vam portar a Manchester una mostra sobre l'art actual del Kazakhstan. També hi va haver intercanvi d'artistes, sis de Manchester van anar una temporada al Kazakhstan i sis d'allí vingueren a Manchester per tal d'instal·lar les peces i fer una estada de treball a la zona, després de la qual vam fer-ne una publicació.

No tenim un bon espai perquè hi treballin artistes. Si poguéssim crear un nou centre per a la Cornerhouse des de zero, m'agradaria que hi hagués estudis d'artista a la vora de l'edifici, molts, així podríem tenir una comunitat d'artistes instal·lats a casa amb qui discutir i que ens poguessin dir tot el que fem malament, com fan els artistes.

D.G.M.: La meua pregunta. Dieu que treballeu amb joves dels 14 anys endavant en els programes, és a dir, que intenteu que ben aviat la gent s'incorpori i treballi amb els vostres diferents projectes. No cal esperar que en tinguin més, 18, 20.

D.M.: Comencem amb joves de 14 a 19 anys. Creiem que és molt important. Els joves tenen molt bones idees. Quan es va aprovar el pla d'estudis nacional al Regne Unit, els continguts d'art i de música es van reduir molt, en van deixar molts menys dels que m'agradaria. Per tant, creiem que és important compensar-ho i donar suport perquè l'art i la música segueixin presents tant com sigui possible.

Al sistema educatiu britànic, entre els 16 i els 19 anys els joves comencen a escollir especialitats abans d'anar a la universitat. Creiem que podem aportar riquesa als seus estudis i ajudar-los a formar-se. Quan ens trobem joves amb talent i interès, intentem donar-los suport.

El que passa és que ens impliquem amb els joves quan són a l'escola, però després se'n van a la universitat, des dels 19 fins als 21, i en el nostre públic només hi ha un 20% d'universitaris. La majoria es dediquen a estudiar, a beure o... bé, ja ho sabem. Al Regne Unit, no dediquen gaire temps a l'art. Si tenim sort, tornaran quan siguin més grans. De fet, deuen tornar, perquè un 80% del nostre públic són persones d'edat superior a la franja universitària.

M'agradaria afegir que, de dia, vénen moltes persones de més de 60 anys, que deuen ser exmestres i professors, que volen mantenir en forma la seva matèria grisa, i els agrada implicar-se de forma molt activa amb els nostres artistes i realitzadors de cinema. Aquesta és una part molt important del nostre programa. Però el transport públic de Manchester és un desastre (aquí teniu un sistema de transport públic fantàstic, allà és una merda), i els resulta molt més fàcil venir durant el dia que no pas als vespres.

D.G.M.: Heu dit la paraula implementar els programes escolars. No esteu realment suplint allò que no dona l'escola?

D.M.: Intentem fer tot el que podem. Per això creiem que si ensenyem als mestres com emprar eines digitals i tècniques artístiques a l'aula, tindrem més impacte que si treballem amb estudiants, tot i que també volem treballar amb aquests perquè visquin realment l'experiència artística.

Pregunta: Ha explicat que paren una atenció especial a artistes locals, i això acostuma a ser un tema conflictiu, el fet de com establir atenció als artistes de la regió i també als de caire més internacional. Com salva la Cornerhouse aquest conflicte? Hi ha unes directrius polítiques, s'estableixen unes quotes...? Com ho resolen?

D.M.: No tenim cap tipus de quota, no volem entrar en el tema de les quotes. Presentem artistes regionals al programa si són prou bons. No els faríem un gran favor si els agaféssim només perquè són artistes locals. El gener de l'any que ve, tindrem un artista que es diu David Mackintosh, que crec que està fent una bona feina al Regne Unit i encaixa en el nostre programa, i per tant, treballarem amb ell.

Els artistes locals amb qui normalment treballem solen ser els que acaben de sortir de l'escola d'art, treballem amb ells quan tot just acaben, per això solen exposar al bar i als espais públics. Però al programa principal hi entren si són prou bons. Pel que fa a la programació de cinema, també treballem amb artistes emergents... En realitat, al cinema tenim més espai per poder mostrar pel·lícules de realització local que no pas a les galeries. Tenim un programa que conté un nombre significatiu de films locals, perquè és més fàcil de fer-ho. De moment, el sistema de valoracions és avaluant així per decidir qui entra, però estem mirant, a través d'un programa europeu, com mirar d'ampliar aquesta avaluació, treballant amb una varietat més gran de curadors i també més col·laboradors dins la ciutat. Però, també, escoltar allò que els nostres

públics ens diuen sobre el que veuen. Ens ho prenem molt seriosament, i no hem d'ignorar el que pensen aquelles persones que visiten la nostra organització des de fa temps. Contesta això la teva pregunta? Bé...

D.G.M.: Pots dir qui ets, si et plau?

Pregunta: Referint-me a la darrera part de la pregunta que ell acaba de fer, quan parla d'artistes regionals, inclou també artistes estrangers que viuen a Manchester, o només es limita a artistes que són concretament de Manchester?

D.M.: Manchester és una ciutat molt cosmopolita i un dels motius pels quals el festival Viva funciona tan bé es perquè hi ha deu mil castellanoparlants que hi viuen. No fem distincions. Si vius a la zona i la feina que fas és bona, llavors perfecte.

Pregunta: Molt bé, gràcies.

D.G.M.: Pregunta ràpida, resposta clara. Demanava també la paraula en Florenci i tu, a qui tinguis més a prop.

Pregunta: Estem discutint sobre el futur del centre d'art contemporani de Barcelona i acabem d'estrenar, a més a més, un nou sistema d'administració pública de les arts que és el Consell de les Arts de Catalunya, l'Arts Council of Catalonia. Nosaltres estem entusiasmats amb l'aparició d'un primer Arts Council al sud d'Europa, però volia saber la seva opinió sobre l'estat de salut d'aquest sistema a Anglaterra, que és el primer que va fundar aquest sistema de gestió pública. Voldríem saber en quin moment es troba, quin és el balanç d'aquests anys i quin futur té.

D.M.: Hi ha algú de l'Arts Council d'Anglaterra entre públic? Bé, perfecte. L'Arts Council d'Anglaterra té... el món de l'art anglès té una visió molt contradictòria de l'Arts Council. Teòricament és un organisme autònom, el Govern li dóna els diners i se suposa que no hi ha d'haver cap interferència política a decidir cap a on han d'anar els diners, perquè, com ja sabeu, "els artistes mosseguen la mà que els dóna de menjar", i així ha de continuar sent... Això va ser molt important durant el tatcherisme, perquè els artistes van mossegar molt.

Però s'ha criticat molt l'Arts Council pel fet de no tenir una estratègia definida, quan rebien grans quantitats de diners de la Loteria Nacional per tal de construir grans instal·lacions noves per tot el Regne Unit. Recentment, estan intentant estalviar diners, ja que els que rebien s'han reduït molt... Coneixeu les Olimpíades, oi? I sabeu que devoren els diners, oi? Doncs al Regne Unit n'estan devorant més que cap altra cosa. Una gran quantitat dels diners que anaven cap a l'art ara s'estan retallant i redirigint cap a les Olimpíades, i crec que amb el que hi ha ara no en tenen ni per començar... Per tant, han retallat el suport a moltes organitzacions de tot el Regne Unit i a més ho han fet molt malament, ho han dirigit fatal i, segons un sondeig independent, van rebre moltes crítiques.

Malgrat tot, l'Arts Council dóna suport econòmic a moltes institucions del Regne Unit, intenta estimular la creació i la seva trajectòria mostra que no s'enfronten a les organitzacions que estan treballant bé, perquè hi ha institucions emergents que encara no poden rebre diners. Però pel fet que algú hagi rebut suport durant molt de temps... S'ha publicat un text molt interessant al Regne Unit anomenat "The Art of Dying", que exposa que moltes institucions artístiques en realitat tenen com un cicle vital, com per exemple les companyies de dansa contemporània, que són creades per un coreògraf boníssim, fan un treball fantàstic durant un temps, el coreògraf es comença a avorrir, potser evoluciona cap a una altra banda i la companyia segueix, però potser sense la mateixa visió que tenia aquell coreògraf. Potser ja està bé que llavors deixi d'existir. Per tant, hi ha una visió molt contradictòria sobre l'Arts Council i no sabem molt bé com acabarà la cosa... No sé com va en aquesta part d'Europa, però al Regne Unit el Govern s'ha gastat una gran fortuna pagant els deutes dels bancs, i ara començarem a pagar-ho nosaltres, d'aquí un parell d'anys, perquè s'han demanat préstecs a tot arreu per pagar tot això. Per tant, crec que ens queda un any perquè el finançament públic comenci a escassejar i la cosa ens afecti més seriosament. Bé, és que hi ha molts temes...

Per tant, l'Arts Council, perdoneu si me n'he anat una mica per les branques, té alguns problemes importants, bàsicament perquè mai no ha tingut una estratègia.

Pregunta: Sóc en Jordi Carulla, de l'Associació Joan Ponç. M'agradaria saber si us heu inspirat en alguna altra institució que existís abans que vosaltres o si creus que hi ha altres espais a altres llocs que treballen com vosaltres.

D.M.: La resposta és sí, però ara no em ve cap nom al cap. Ostres... bé, sempre m'ha interessat molt la feina del Witte de Witt, crec que són per aquí avui... No sé si n'heu sentit a parlat, però sempre m'agrada anar-los a veure quan vaig al Rotterdam Film Festival, i... hi ha

una institució a Nova York, que estic intentant recordar, ara ho buscaré, m'ho miraré a l'ordinador... De fet, n'hi ha unes quantes que han conformat la nostra actual manera de pensar... La Cornerhouse, com a institució, té una gran influència de la Watershed de Bristol quan es va fundar, com a centre de mostra de diversos mitjans. Puc reprendre aquesta resposta, si hi ha alguna altra pregunta mentrestant? Provaré de trobar els noms, en lloc de continuar divagant...

D.G.M.: Hi ha alguna altra pregunta? Per fer-nos una idea, falten cinc minuts per acabar la sessió. Hi ha algú més que vulgui fer una pregunta? Que aixequi la mà...

Pregunta: La Cornerhouse és un centre per a les arts visuals i el cinema. Quina és la relació entre la gent del món del cinema i de les arts visuals, els videoartistes, perquè m'he adonat que no sempre col·laboren gaire estretament...

D.M.: No sempre. Però és interessant perquè nosaltres hem pogut veure que s'han creuat algunes d'aquestes fronteres. No sé si vas veure la pel·lícula de Steve McQueen, *Hunger*. I hi ha un altre artista... un altre que està fent una pel·lícula a Liverpool, se me n'ha anat el nom del cap... [comentari inaudible del públic]. Isac Julien també barreja disciplines, de fet estem parlant amb ell d'un encàrrec. A la nostra institució intentem forçar aquest tema barrejant els departaments de programació i mirant com podem anar tots a una.

Crec que a mesura que el món del digital evoluciona, la pràctica cada cop es barreja més, de fet aquesta és la nostra experiència a Manchester. Per a nosaltres no és cap relació problemàtica. Si no és que parlem dels grans directors de cinema, que imagino que no ho entenen, la gran majoria amb qui treballem no hi ha pas gaire problema.

D.G.M.: Mentre consulta la xarxa, podeu passar el micròfon, si us plau.

Pregunta: Toni González, consultor d'art. Tornant a la relació entre l'Arts Council d'Anglaterra i la Cornerhouse, crec que vosaltres signeu un acord cada tres anys. Quins són els termes d'aquest contracte? Què us demana que feu l'Arts Council a canvi dels diners que us dona?

D.M.: A causa del sistema d'impostos que hi ha al Regne Unit, l'Arts Council no ens pot dir directament què hem de fer. Si ens diguessin "heu de fer això, allò i allò altre", l'ajuda que ens donen estaria subjecta a IVA. Per tant, l'únic que ens poden dir és "volem que sigueu això...".

Volen que promoguem l'excel·lència artística, que impliquem els joves en el tema de l'art, que treballem amb la tecnologia digital més avançada... aquestes coses, en termes molt generals. Nosaltres ens hem d'avaluar a nosaltres mateixos per veure si ho estem aconseguint o no. I si diguéssim que ho estem aconseguint, però no és cert, tampoc... com el que nosaltres volem és millorar el que fem, aquest és un bon sistema de fer-ho. Contesta això la teva pregunta?

Puc reprendre la pregunta sobre les altres institucions? N'he recordat algunes... Hi ha institucions artístiques que admirem i són una influència en el nostre pensament actual, com el PS1 del MoMA, a Nova York, com no me n'he pogut recordar, l'ACCA de Merlbourne, també l'Eyebeam de Nova York, el coneixeu? És una institució molt interessant, sobretot pel que fan amb artistes i videoartistes. També Kunst-Werke de Berlín, una altra institució en la qual hem estat i ens agrada, l'admirem i la trobem interessant. Per tant, hi ha diverses institucions que constitueixen exemples molt útils. També al Regne Unit, com al Watershed de Bristol, val la pena fer-hi un cop d'ull, FACT a Liverpool, és un espai molt interessant, i una altra que veureu quan en Francis parli, el CCA de Glasgow.

D.G.M.: Alguna pregunta més? Totes crec que han quedat respostes, fins i tot les que heu fet ara a la darrera vegada. Bé, és l'hora exacta que marca el programa. Gràcies, Dave, per la teva conferència i la teva presència i la reiterada col·laboració amb Barcelona i amb Catalunya. Gràcies a tots vosaltres.

TRANSCRIPCIÓ I TRADUCCIÓ: MAITE LORÉS

CORRECCIÓ: FRANCESC GIL LLUCH